

10492.

16

DE
NOTIONE STVPRI VIOLENTI
DISPVATIO.

1800 1

QVAM
ILLVSTR. ICTORVM ORDINIS AVCTORITATE
PRO
SVMNIS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS

RITE CONSEQVENDIS
PRAESIDE
IOANNE CHRISTIANO FRANKE
IVR. VTR. DOCTORE FACVLT. IVRID. WITTEBERG.
NEC NON IVDICII PROVINCIAL. IN MARCHIONATV LVSATIAE
INFER. ASSESSORE ORDINARIO

DIE XXII. DECEMBRIS CIOIOCCG

DEPENDET
AVCTOR
CAROLVS FRIDERICVS BVRSIAN
ARNSDORFIO - MISNICVS
FISCI ELECT. PER CIRCVLVM MONTANVM PROCVRATOR,
IVR. VTR. CAND. ET ADVOCATVS IN SAX. IMMATIC.

WITTEBERGAE
LITTERIS CHRISTIANI PHIL. MELTZERI
ACADEMIAE TYPOGRAPHI

NOTIONE STYRI VIOLENTI
DISPUTATIO

ILLUSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO PATRI
MAGISTRI IONIANI ORDINIS AUCTORITATE

SEMPER IN VIRORE ET HONORIBUS

IOHANNES CHRISTIANUS FRANK

DIE XXII. MENSIS JUNII MDCCXCVI

CAROLVS FRIDERICVS RVSIA

WITTEBERGAE

PROOEMIUM.

Quod mihi de stupri violenti notione agenti fuerit consilium, etsi ex iis, quae sum dicturus, facile intelligi possit, tamen, ne viri docti aut alia, aut plura, quam huic dissertationi insunt, sperantes, decipiantur, paucis a me indicandum esse existimo.

Namque non erat in animo, ut res scriberem plane novas; sed ut ea, quae de hac re ab aliis iam dicta reperiuntur, fideliter colligerem, illustrarem ac fusius exponerem. Neque enim hanc scribendi rationem vituperandam esse arbitrabar. Etenim in foro qui versantur ea quaerunt, quae utilitate se commendant, licet nouitatis desituantur gratia. Attamen nec recentiorum Iureconsultorum sententias praetermissi, sed potius ex scriptis eorum omnia, quae ad praesens spectant argumentum, delibavi atque decerpfi.

Quo tamen commodius ad ipsam rem, quam mihi tractandam sumsi, progrediar, non totum de stupro violento locum absolvere apud me constituebam, quippe quod ab aliis iam factum esse constabat^{a)}, sed in notione huius delicti definienda subsistere satius esse ducebam.

Spera-

^{a)} Quorum in numero est ANTONIUS BULLAENS, Diff. de stupro violento, Bonnae 1621. AUG. DE LEYSER, Diff. de stupro violento. Vir. 1736., inserta Eiusd. Me-

dit. ad Pand. Sp. 584. JO. SAM. FR. DE BOEHMER, Diff. de rigore iuris in stupratores violentos. Francof. 1762. relata in Eiusd. Meditat. ad C. C. C. art. 119. et Io. IAC.

Sperabam enim, si vnam tantum partem doctrinae de stupro violento tractandam mihi proponerem, eamque omni, qua possem, industria enuclearem, gratius me facturum plurimis, quam si ad omnem huius doctrinae ambitum animum dirigerem, et, ne huius libelli modum excederem, plurima acu tantum, ut dicunt, tangerem. Verum hac in re de notione stupri violenti disputare maxime necessarium mihi videbatur propterea, quod de hac potissimum virorum doctorum opiniones diuersae deprehenduntur, licet negari non possit, de poena, qua stuprator violentus affici debeat, si naturam huius delicti specto, varie sentiri posse. Etenim vltimum supplicium minime aptum esse huic delicto, facile ex iis patet, quae in vniuersum de poena capitali disputarunt viri docti. Sed ut eo, vnde digressa est, referat se disputatio, in notione stupri violenti constituenda, nil nisi hoc docendum mihi esse videtur: quis huius delicti se reum facere, quam in personam illud committi et quibus sub circumstantiis perpetrari possit, missis omnibus argumentis, quibus nonnulli, praesertim vero Medici existentiam huius delicti in dubium vocare student^{b)}.

Ceterum, si, quod virium tenuitas timere iubet, quibusdam in locis errauerim, neque omni ex parte rei ipsi satis fecerim, lectores me habiturum esse aequos bonosque eo certius

CELLA, in libro von Verbrechen und Strafen in Unzuchtsfällen, Zweybrücken u. Leipzig 1787. Abtheil. III. Kap. I. §. 99—118.

b) Disputarunt de hac re inter alios ANDR. OTTO GOELICKE, in Med. forens. Francof. ad V. adr. 1723. Sp. VII. S. I. p. 115.

VALENTINI, in Pand. med. legal. P. I. S. I. C. 20. TRICHMEIER, in Inst. Med. legal. Cap. IV. p. 31. I. D. METZGER, in System der gerichtl. Arzneiwissenschaft. Königsb. u. Lpz. 1793. §. 445—447. et KLEIN, in Halleschen Rechtsprüchen, Th. II. No. II. p. 43.

tius equidem spero atque confido, quo magis hanc materiam multis difficultatibus, esse impeditam, ipsi intelligent.

§. 1.

De stupro, cum persona, quae non consentit, perpetrato.

Novam plane ac singularem naturam stuprum induit, quando in non consentientem, immo in reluctantem committitur. Quod enim in stupro simplici utrique parti vitio dari potest, id in stupro nolenti illato unius tantum culpae est tribuendum, propterea quod tanto flagitio alterius simul laedantur iura perfecta. Is autem, qui non consentit, *nolle* dicitur, siue vi externa, siue hebetudine mentis aut absentia iudicii impediatur, quo minus se, prout debeat, determinare possit. Causa igitur adest, quae, si omnem eliminat culpam, iusta esse censetur. Sed habet quasdam haec res subtilitates. Neque enim iustam causam adesse contendere potest, si blanditiis viri mulier cedat ita, ut, licet fordida cupiditate non flagret, tamen stuprum admittat.

Nam id ipsum iam iniustum est, blanditiarum illecebris plus, quam virtuti tribuere.

Alia vero ratio est, si quis talem se gesserit, ut mulierem, quae nec blanditiarum illecebris, nec ingenii acumine, seu venustate corporis, quo se libidini alterius dedat, perducere potuerat, eo usque fallat, ut vel per errorem lapsa, vel vi oppressa, in plagas, quas illi tetendit, imprudenter incidat. His rebus iustam inesse causam dico, et stuprum ipsum *non consent-*

fenti illatum, seu non voluntarium c) recte voco. Sed tres ei quasi formae ac diuersae species subiciuntur, quarum prima est, si quis absentiam iudicii facto suo procuraverit, altera, si ea citra eius fraudulentiam adfuerit, tertia denique, si vim adhibuerit et in hac animi perturbatione personam compresserit. Primum, quod, quia fraude et insidiis a stupratore structis, perfititur, stuprum fraudulentum seu insidiosum nomino, duplicem rationem habet. Fieri enim potest, ut mulier concubitum patiat, promissis fidem habens, quibus seruatis, proteruitas actionis minui ipsi videtur, ut, si quis puellae nuptias proxime celebrandas nunciaverit, sed promissis suis stare ne in animo quidem habuerit d). Alia tamen est ratio, qua mulier eo inducitur, ut concubitum

pro-

c) Non possum igitur in partes abire TITTMANNI, (100 Lipl. amici mei aelutinatissimi, cuius libro, qui in vulgus emissus est sub titulo: *Grundlinien der Strafrechtswissenschaft und der deutschen Strafrechtsgesetzkunde*, Leipzig 1800, in conscribendo hoc libello magno cum fructu saepissime usus sum.) qui diuisionem in stuprum violentum et non voluntarium falsam, aut nullius esse contendit momenti. Vid. eius *Grundlinien*, modo laudat. §. 169. Not. c. Stuprum non voluntarium genus est, cuius species sunt: stuprum insidiosum, fraudulentum et violentum.

d) Cuius quidem stupri non voluntarii grauitatem non solum ex fraude, verum etiam ex eo, quod mentem feminae corrumperat stuprator, dimetiendam esse, Graecorum leges suadent. Sanciunt enim, ut adulter, qui mulierem quandam vitiat, duplicem multam soluat, quam pro stupro simplici constituta erat: sin autem persuasione stuprauerit, marito liceat, eum impune occidere. Existimant enim maiori odio dignum esse, qui persuadeat, quam qui vi agit, hunc enim improbitatem suam palam ostendere, illum vero et mentem corrumpere eius, cui persuadeatur. Vide LYSIAS, *Ἀπολογία ἐπὶ τοῦ ἑπαρῶς Σίβυς Φόβου* in Orator. Graec. edit. REISKI, Vol. V. N. I. p. 34 sq. ΧΕΚΟΡΟΥ, in Hierone, Cap. III, p. 242. et in Symposio, Cap. VIII, p. 214. edit. ZEUNII et SAM. PÉTII Commentarius in leges Atticas, Libr. VI. Tit. IV, p. 564 sq. (Edit. PETI. WÄSSELINGII Lugd. Batav. 1742.) Eadem ratione et VI-

P 1 A

optime licitum rata, denegandi nullam plane causam intelligat, veluti, si quis nuptiarum solennitates (*die Trauung*) callide repraesentet ^e). Deinde, quod occasione oblatum dixi, stuprum *fraudulentum* vocare non dubito, sub quo intelligo, *quando stuprator conditione feminae, omni auxilio expertis, casu orta, non sua opera procurata ad stuprum perficiendum pessime vitur* ^f). Exempli loco sit, si quis feminam, in animi deliquium collapsam, aut sopore alto oppressam, aut summa ebrietate laborantem, aut eam deprehenderet, stupret ^g). Hac enim in specie non vis adest, sed astutia. Neque enim vires stupratae superstitas reperimus, nec quidquam factum est opera atque consilio stupratoris ^h). Ab his vero stupri rationibus longe illud differt, quod *vi* perfectum est, vnde etiam nomen *stupri violenti* proficiscitur.

§. 2.
PIANUM philosophatum fuisse, ex L. I. §. 3. *de seruo corrupto* intelligitur: *persuadere autem plus est, quam compelli atque cogi sibi parere*. Conf. etiam, quae hac de re disputavit DE SODEN, *Geist der peinl. Gesetzgeb. Teuschlands*, Th. I. §. 151. p. 182.

e) E sententia KRASSER, ad art. 119. §. 2. Nr. 2. hac etiam referendum esset, si quis pauper et humili loco natus, se divitem et honestum simulasset, et puellam honestiore loco natam ad stuprum pellexisset.

f) Haec stupri species a nonnullis stuprum violentum *improprium* vocatur. Vid. MYLIUS ad Beyerum, art. 119. C. C. C.

Pol. XIV. ENCAU elem. iur. crim. Libr. I. §. 225. et KLEIN, *Grundsätze des peinlichen Rechts*, §. 404.

g) Conf. BERGER, *Elect. iur. crim.* p. 9. et in *Suppl. ad Elect.* T. II. Obfv. VI. p. 14. BÖHMER, ad *Carpzovium*, Qu. LXIX. Obfv. II. et ad art. 119. C. C. C. §. 4. et GMELIN, *Grundf. der Gesetzgeb. von Verbrechen und Strafen*, §. 130.

h) Aham igitur rationem esse, si ipse stuprator feminam in eum statum deduxerit, quo omnis et auxilii et rationis expertis sit, ex iis, quae infra dicturus sum, magis apparebit.

§. 2.

Stupri violenti definitio.

Dico autem *stuprum violentum* (*Nothzucht*) illud stuprum, ad quod admittendum persona altera ita cogitur, ut vi et aestui alterius aut plane non, aut non sine vitae vel valetudinis summo periculo resistere possit¹⁾.

§. 3.

Definitionis explicatio.

Est igitur stuprum violentum ex eorum delictorum numero, quae tam *forma*, ut ita dicamus, quam *materia* emittunt. Materia enim huius delicti *conubitu* constat, *contra voluntatem alterius* peracto, forma autem cernitur in *mediis violentis*, quibus concubitus paratur. Neque igitur hoc delicto unum tantum ius violari, sed plura laedi et in periculum adduci intelligitur. Etenim, si huius delicti naturam respicimus, ius laeditur, quod cuique in *corpus* suum competit, et quia invita altera persona sit, *libertas* eius ut circumferibatur necesse est: ac denique per vim ipsam, qua altera persona consilium suum efficit, in *vitam* et *valetudinem* alterius impetum fieri cernitur. Ex his vero facile patet, non amplectendam esse sententiam eorum, qui stuprum violentum ad carnis referunt delicta²⁾, cum haec labes reliquis, quae

1) Conf. TITTMANN, l. c. §. 109.

2) Quorum in numero qui sint, non opus est, ut hoc loco doceam, cum optime cognosci possint ex iis, quae infra de personis

quae huic facinori inhaerent infamiae notis turpitudine cedat. Sane in eo, quod libertatem alterius, imo eius vitam et valetudinem in discrimen vocet, grauiorem induit noxam. Neque enim hoc in stupro violento solum spectatur, quod quis morum migrauerit legem, sed id potissimum culpa datur, quod vi oppresserit. Et hanc potissimum rationem ego, de stupro violento disputaturus sequi constitui. Vt enim in cuiuscunque delicti natura definienda hoc semper maxime spectari debet, quod iurium violatorum sanctissimum sit, et qua inprimis ratione patradi delicti auctor se in societatem ciuilem periculosum praebeat, ita etiam in stupro violento vitae, valetudinis et libertatis periculum, imo ipsam violentiae magnitudinem, summum, quod vitio verti debeat, esse censeo. Itaque non mirum cuiquam videbitur, quod non tanti fecerim honoris laesionem, ad quam omnia in stupro violento referenda esse putant, et maxime omnium spectare solent¹⁾. Licet enim damnum importetur honori mulie-

disputabo, in quibus hoc delictum committi potest.

1) Qua quidem in re modum excessisse videntur REGNER ENGELHARD, *Versuch eines allgemeinen peinl. Rechts*, §. 377. p. 346. et DE SODEN, l. c. Th. I. §. 146. Quantum KLEIN huic rei tribuat, ex eo intelligitur, quod corpus delicti in duabus rebus nititur, in vi scilicet, et honoris laesione. Vid. eius *Grundf. des peinl. Rechts*, §. 404. p. 314. Rectius CEBELA, l. c. §. 101. de hac re disputat: » der

Grund der Strafwürdigkeit, das was Nothzucht zum peinlichen Verbrechen macht, liegt nicht in der geraubten jungfräulichen Ehre, in dem Schaden, der dadurch dem Mädchen an ihrem zeitlichen Glück zugefügt wird; denn dieser ist beym freywilligen Stupro, von der politischen Seite betrachtet, gleich groß. Der Grund der Strafwürdigkeit liegt hier in der gewalthätig beleidigten öffentlichen Sicherheit, für deren Aufrechthaltung und Gewährung der Staat der Frau und ihrem Mann sowohl, als dem Mädchen, der Jungfrau

B 2

sowohl,

muliebri per stuprum violentum, haec tamen iactura, si cum periculo, vitae aut valetudini illato, comparatur, leuior existimanda est. Praeterea etiam, cum voluisse turpia, honorem et famam minuat, iniuriam nolenti illatam nemo, nisi ineptissimus, honestae feminae vitio vertet et infelicem damnabit pudicitiam ^{m)}.

§. 4.

In quibus personis stuprum violentum committi possit?

1) *An a muliere in viro?*

Iam, in stupri violenti naturam, si accuratius inquirere velimus, ante omnia ipsius obiecti seu personarum ratio habenda est, in quibus et a quibus possit committi.

Ac primum quidem multi sunt, qui hoc delictum a femina in viro committi posse negent, sed iniuria. Nam, quae de

sowohl, als dem Junggesellen, dem unbescholtenen Mädchen sowohl, als der von einem andern schon geschwächten zu leisten verbunden ist.

m) Haec opinio verbis ipsius C. C. C. art. 119. niti videtur: *Item so jemandt eyner unverleumbten ehfrawen, witten oder jungfrawen, mit Gewalt und wider iren willen, jr jungfrewlich oder frewlich Ehr neme.* At vero CAROLUS V, honorem non eum dixit, qui honestae feminae habetur ab aliis, quasi ille minuatur stupro violento. Sed ipsum castitatis ac pudicitiae decus sanctissimum ipsi feminae, quod ab omnibus bonis in summo honore habe-

tur, intelligendum est. Quod, uti ex linguae usu, ita etiam ex legislatoris consilio, luculenter apparet. Nam si quis inuitam amplexibus suis conspurcauerit, is hoc agit, ut feminae, aut virgini aut uxori, illud decus et ornamentum eripiat, quod omni studio seruandum esse quilibet intelligit. Itaque, dum hoc vi auellere studet, inuitam quasi ad lupanaria detrudit, et libertatem aequae honestatem laedit. Hinc fit, ut, quod infra demonstrabo, in coniuge maritus adeo stuprum violentum committere possit. Ceterum mirum profecto est, WALTERIUM in Glossario ad C. C. C. ne verbum quidem hac de re dixisse.

de sexus disparitate afferuntⁿ⁾, tantum grauitate argumentorum non valet, vt huic delicto locum denegem. Licet enim negari non possit, hanc esse viri rationem, vt, nisi sua ipsius natura ei stimulum admoueat, concubitus irritus sit, tamen, cum demonstrari nequeat, opprimi cupiditatem taedio feminae ad stuprum cogentis, atque hoc taedio semper languorem et inertiam effici; improbari nequit, concubitus a viro vi quoque extorqueri posse. Quod enim *rarius* fieri solet, id nunquam fieri, contendi nequit. Facili quoque negotio alterum argumentum, quod aduersarii e damno, quod hoc delictum sequitur, ducunt, refelli posse arbitror. Stuprum enim a viro extortum, virum ipsum, dicunt, tali non contaminare labe, quali femina afficiatur, cui pudicitiae honorisque conseruatio sanctius bonum esse debeat, quam viro, cui facilius et mores indulgeant et tempora^{o)}. Etiam si autem haec omnia concedam, nec negligenda esse censeam, tamen sententia mea nullo pacto tollitur. Etenim nil aliud ex hoc argumento sequitur, quam vt grauius delictum sit, in femina, quam in viro commissum, neque vero hoc probatur, quod fuisse probandum, stupri violenti notionem ab hac causa remouendam esse^{p)}. Accedit, quod ipsa natura deli-

n) Sic argumentatus est QUISTORP, über die angeblich von einer Frauensperson verübte Nothzucht und deren Strafe, in eius libro: *Beiträge zur Erläuterung verschiedener Rechtsmaterien*. No. III. p. 34.

o) Hoc argumento nituntur QUISTORP, lib. p. 36; DORN, prakt. Commentar üb.

das peinl. Recht. Th. I. §. 187. p. 570. KOCH, inst. jur. crim. §. 291. Schol. p. 155. MEISTEN princ. jur. crim. §. 298. et STELTZER, Lehrbuch des teutschen Criminalr. §. 569, qui etiam hoc addunt, quod C. C. C. art. 119. de pudicitia muliebri tantum disputet, p) Meae sententiae fauet L. 29. §. ad L.

delicti, quam supra descripsi, sententiam meam mirifice confirmet. Siue enim femina, siue vir ad concubitum cogatur, libertatis laesio fit, inque summum et vitae periculum et valetudinis alterutra pars potest deduci ⁷⁾. Denique est virilis quoque castitatis honos et decus pudicitiae, quod lasciuia Quartilla non impune inquinare debet.

§. 5.

2.) An in meretrice stuprum violentum committi possit?

Leges fere omnes, quae de huius delicti poena disputant, *honestae* feminae tantum rationem habent ⁷⁾. Vnde factum

Jul. de adulteriis. Adest mihi etiam KRESS, ad art. 119. §. 9. BEYER, ad eund. Pol. VII. BOEHNER, ad eund. §. 10. et ad Carpzovium, Qu. LXXV. Obs. 2. et CXXXIII. Obs. 2. KOCH, l. c. §. 288. DE SODEN, l. c. Th. I. §. 153. p. 185. et alii. Exemplum stupri violenti a femina commissi extat apud BEYERUM, in delin. iur. civ. secund. Pand. Libr. 48. Tit. 5. No. 33. neque improbabile hoc esse contendere potest, si feminas accipimus tales, qualis est Quartilla apud Petronium, vid. versionem ADOLFI GRÖNINGERT, Berolini, 1796. p. 42. sq., cuius paucissima exempla seruata sunt. Qua quidem in feminis summam iniuriam facere videtur PAALZOW, qui in *compendio iuris criminalis*, §. 518. in Italia feminas libidinosas tanta cupiditate flagrare dicit, vt per praesentes sicarios iuuenibus mortem minentur, nisi ad concubitum sese accingant,

q) Qui meam sententiam non sequuntur, tamen sodomiam in puerum per vim commissam, stuprum violentum dicunt: FARNAGIUS, in Opp. crim. P. V. Qu. CXLVII. No. I. MEISTER, l. c. §. 298. Not. c. Sodomiam vero a stupro violento toto coelo differre, nulla opus est demonstratione.

r) L. 29. in fin. C. ad L. Jul. de adult. art. 119. C. C. C. Deserunt tamen hanc regulam leges Saxonicae. Nam in Jur. Prov. Sax. Libr. III. art. 47. dicitur: »an varenden wiven vnd an siner amien mach en man not don und sin Lif verwerken of he se aneren dank beleet.« Idem deprehenditur in Conf. El. Sax. XXX. P. IV. »wie denn auch die Sachsen-Rechte, da an einem gemeinen oder freyen Weibe Nothzucht begangen, dieselbige Gewalt mit solcher Schürfe strafen; darbey wir es auch bleiben lassen.« Conf. quae ad illum Jur. Prov. Sax.

ctum est, ut paene omnes, iique recentissimi Icti, stuprum violentum tunc tantum adesse dixerint, cum femina honesta compressa fuerit, *fornicationem violentam* appellantes, si meretrix coacta sit, tempore concubitus vitae profligatae adhuc dedita¹⁾. Qua quidem vivendi consuetudine relicta, stupro quoque violento locum concedunt²⁾. Mihi autem longe alia mens est. Non dubito enim, quin, in meretrice etiam stuprum violentum committi posse, existimem. Et habeo quidem duplicem huius sententiae causam. Quod enim ad ipsas, quibus causae praesidium quaerunt, attinet leges, hae illorum, uti sibi fingunt, minime patrocinantur sententiae. Legum enim non hoc consilium est, ut ipsam stupri violenti naturam definiant, quod ab iisdem ne postulari quidem potest. Sed ex ipsis earum verbis hoc tantum colligitur, describi poenam

Sax. locum commentatus est C. U. GRUFEN, *teutsche Alterthümer*. Cap. VIII. p. 111. It. et CARPZOV, Qu. XXV. No. 52., qui de praxi Saxonica testatur. — Etiam leges Borussiae consentiunt. Vid. *Preussisches Gesetzbuch* Tb. II. Tit. XX. §. 1058.

3) QUISTORP, *Grundf. des peinlichen Rechts* §. 486. MEISTER l. c. §. 298. KLEIN l. c. §. 404. GROLMANN, *Grundf. der Criminalrechtswissenschaft*. §. 579. aliique.

1) Jam *Glossa* ad Jus Prov. Sax. Libr. III. art. 46. hanc sententiam fovet, quam deinde fere omnes secuti sunt: conf. KRESS, ad art. 119. C. C. C. §. 2. no. 1. BOEMER, ad eund. §. 1. KLEIN, §. 404. et GROLMANN, l. c. §. 381. Dissenti KOCH,

l. c. §. 285. et 293., quia art. 111. C. C. C. haec verba habeat: »*jr — ehr neme.*« quae tamen in feminam meretricem, plane non quadrant. Qua in re etiam ii maxime falli videntur, qui eo usque procedant, ut stuprum violentum excusandum existiment, si stuprator nesciverit, vitam meretriciam a femina desertam fuisse: conf. imprimis BOEMER, ad art. 119. C. C. C. §. 2. QUISTORP, l. c. §. 487. et PAALZOW, l. c. §. 517. Nol. 1. Ut enim semper homicida habetur, qui dum inimicum interficere studebat, alium interfecerat, ita stuprator violentus semper existimandus est is, qui feminam meretricem ratus, vi oppresserat.

poenam delicti eius, quod in *honestâ* femina commissum fuit; de ea autem, quam dixi, causa, prorsus nihil reperitur. Quam ob rem vehementer errant, qui verbis legum notionem stupri violenti accommodari posse opinantur, et quae in lege omissa sunt consilio, ea ab re ipsa abesse praecipunt ^{a)}. Deinde neque eorum stare potest ratio, qui ex ipsa huius delicti natura docere posse sibi videntur, concubitum a meretrice extortum, non esse in numero stupri violenti. Vt enim rapina, ait celeberrimus *Cella*, quem honoris causa nomino, non locum habet, vbi soluto pretio vi eripiuntur merces mercatori publice venales, aut si pecunia a quodam e fenestra deiecta deportatur ab eo, quem ille odit, ita nec stuprum violentum dici potest, vbi meretrix, stipendio soluto, ad concumbendum adigitur. Sed vt omne simile claudicat, ita etiam haec exempla minime rei conuenire videntur.

Nam, qui mercatori merces eripit, quarum pretium soluit,

a) His argumentis nisus est sine omni dubitatione *TITTMANN*, cum l. c. §. 169. Not. a. dicit: *Der 119. Art. d. P. G. O. spricht von einem unverleumdeten Frauenzimmer. Allein daraus folgt noch nicht, wie fast alle Strafrechtslehrer glauben, daß unbescholtener Ruf zum Begriff der Nothzucht gehöre. Es folgt weiter nichts, als daß die in der P. G. O. angedrohte Strafe nicht eintreten könne, wenn die Weibsperson nicht in gutem Rufe stand.*

Ceterum non possum non, quin hoc loco moneam, causam, cur plurimorum

delictorum notiones tam falsae constitutae hucusque a Jureconsultis fuerint, in eo praecipue positam esse, quod eas semper legum verbis accommodare studuerint, neque intellexerint, leges non notiones constituit, sed singulas cuiusque delicti rationes enumerare, quas, si cui infint actioni, hac vel illa poena persequi iubent.

Neque id eget demonstratione, nam exempla vbique sunt in promptu. Conf. tamen *TITTMANN, Versuch über die wissenschaftliche Behandlung des peinlichen Rechts. Leipzig. 1798, p. 54—58.*

uit, is nullam rapinam committit, quod non lucri cupidine facit, neque fieri potest, ut mercator, cui pretium soluitur, de iniuria sibi facta queratur. In altero autem exemplo nulla vis, nec ullus occurrit aggressor; is enim, qui pecuniam in vulgus sparsam suscipit, nil aufert, sed id, quod alter derelinquit, occupat. Quare utraque species meae non derogat sententiae, nec notionem stupri violenti in meretrice vi facta tollit. Praeterea vero meretrix quaelibet, licet vel maxime sit vulgaris, tamen delectum quendam habere solet, ita, ut ei nolenti se obrudere non sine summa iniuria quis possit. Nam, quod femina corpus suum venum dat iis, quibus ipsa velit, ex eo non sequitur, ut eodem iure cogi possit, eius cuius noluerit, amplexus perpeti^{v)}. Ut enim e turpi causa ius nasci non potest, siquidem ius est sanctum quoddam, natura humana datum, ratione optime comprobatum, ita etiam meretricis lasciviam, ad iniuriam ei imponendam, nemo praetendere potest. Etenim meretrix, quae marem volens admittit, libere agit, nec eius, qua gaudet, circumscribitur libertas, cum contraria ex parte is, qui inuitam, libidinis explendae causa, vi supprimit, atque reluctantis feminae attentat pudicitiam, eam facultate morali de actionibus suis statuendi priuat; sic autem homine, qui tamen proprio pollet sine, tanquam medio vitur, quo corporis perfundi possit voluptatibus. Quanquam enim meretrici non est honos pudicitiae et castitatis, tamen est relicta libertas cedendi cor-
pus

v) Hoc argumento potissimum niti videtur ENGELHARD, l. c. §. 376. p. 538.

pus suam his, qui ipsi placuerunt, unde non sequitur, ut quicumque, cui illa placuerit, vi extorquere possit id, quod non nisi a voluntate pendet.

Denique meretricis haec ratio est, ut pactum volens in eat, quo, pretio soluto, virum, quem velit, recipiat, non, ut quemlibet vel nolens admittat. Ex eo sequitur, eum, qui nolentem cogit, vi extorquere id, quod alter denegare potest, sic autem supra violentum committi; quod praesertim tunc accidit, cum quis feminam in lupanari versantem, licet quaevisum corporis sui profiteatur, contra eius voluntatem deliciis suis subternit. Nam in supra violento hoc summum est, quod libertas hominum, valetudo, vita laedatur, aut in discrimen vocetur^{w)}, quod et in meretrice locum habere potest, turpique eius vita nullo pacto tollitur^{x)}.

§. 6.

Num inter coniuges hoc delictum locum habeat?

Ardua quoque, de qua in viramque differitur partem, quaestio ex eo movetur, num vnus coniugum intuitu alterius crimin-

w) Conf. TITTMANN, l. c. §. 169. Not. a. x) Ex instituto plura adversariorum argumenta afferre neglexi. Primum enim, quale sit illud argumentum, quod in meretrice *pudicitia* laedi non possit, tam ex iis, quae supra (§. 2.) disputavi, quam ex iis intelligi potest, quae contra reliqua argumenta hoc loco dixi. Deinde sententiam, quam fouent CELLA, l. c. §. 102. p. 179. SERVIN, *üb. die peinl. Gesetzgeb.* p. 190—192. et DE SODEN, l. c. Th. I. §. 153. meretricis civitatis tutela plane indignas esse, vel auditu evanescent. Sed jung. l. 22. Codic. ad leg. Jul. de adulter. et Articul. CXIX. Confirmit. criminal. Caroli V.

criminis violentæ suprationis se reum facere possit? Afferere hoc et aientem defendere fudet sententiam Iureconsultissimus TITTMANNUS 2); qui hac potissimum ducitur ratione, quod essentia huius delicti in vi, quæ in personis matrimonio iunctis æque ac in aliis locum habere possit, consistat, quare etiam *Cellam*, qui ex altera fiat parte 3), præconceptæ ex studio antiquitatis ortæ accusat opinionis. Et sane favere huic sententiæ videtur, quod coniunctio personarum periculum tali actione conciliatum auertere nequeat, et coniux debitum conjugale præfracte denegans a iudice quidem ad officium perducitur, non autem ad illud vi ab altera parte allata compelli debeat; cui accedit, quod is, qui feminam vi compresserit, non Lege Iulia de adulteriis, sed Lege Iulia de vi publica teneatur 4). Sed magni nominis Iureconsulti 5) ideo, quia læsio iuris et iniustitiæ absit nota, imo vero alter iure coitum recusandi destituatur, aliam sount opinionem, cui suffragatur, quod naturæ matrimonii id insit, vt in eo ineundo duæ personæ de corporum vsu sibi inuicem, cum exclusione aliorum, communicando conueniant, ideoque neuter obligationi semel susceptæ se subtrahere, nec officium deferens

y) l. c. §. 196. not. b.

z) l. c. §. 100.

aa) Conf. Io. ORTW. WESTENBERG, in Princip. iur. secund. ordin. Pand. Libr. 48. Tit. VI. no. 1. Io. GVIL. HOFFMANN, ad Leg. Iul. de adulter. Cap. II. no. 6. *Antholog. Graec. Libr. I. Cap. 41.*

Epigr. I. Io. VORT, in Commentar. ad Pand. Libr. 48. Tit. 6. no. 2.

bb) BOEHMER, ad tit. 119. C. C. C. §. 3. QVISTORP, l. c. §. 483. MEISTER, l. c. §. 296. PAATZOW, l. c. §. 519. et STEZZER, l. c. §. 568. inprimis vero ENGELHARD, l. c. §. 354. p. 496. et §. 576. p. 538. nec non CELLA, l. c. §. 100.

rens, de metu iniuria sibi iniecto ideoque iusto, vel damno e renifus contentionibus orto, conqueri possit. Quare nullus dubito, quin contendam, hoc crimine coniugem, sociam vitae suae, ad cocundum cogentem, se non polluere, omnino autem illum sibi ipsi ius dicere, et propria, iudice posthabito, auxilium sibi parare auctoritate, modo causa absit, ob quam, vel ob grauem fidei coniugalis laesionem, quae diuortio locum dat, vel ob statum corporis praeternaturalem, concubitum renuere valeat, his enim in speciebus, quibus iniuria, vis et repugnantia inest, omnia deprehenduntur congressus violenti requisita.

§. 7.

Num is, qui furiosam vel mente captam personam, libidinis causa, vi supprimit, crimen violenti committat stupri?

Ad naturam stupri violenti, sicut ex eius notione, quam in antecedentibus exhibui, constat, inter alia etiam hoc requiritur, vt subiectum, cui infertur, dissentire, suamque declarare possit indignationem, quod proprie fieri nequit, nisi ratione, eiusque libero polleat usu, et hinc euenit, vt Iureconsulti in quaestione: num suppressio personae furiosae seu mente captae pro stupro violento haberi possit, in diuersas abeant partes. Sunt enim ^{cc)}, qui, cum ferium in furiosa et

mente

cc) LEYER, ad Pand. Sp. DLXXXIV. Pand. Exercit. 49 §. 102. CHRIST, Medit. 22. BOERNER, ad Carpeov. Qu. THOMASIVS, in Diss. de iure circa somnum et somnia. Hal. (recul) 1787. p. 86. QVISTORF, l. c. §. 490. SCHILTER, ad

mente capta abesse sentiant renifum, tale crimen in iis locum habere negent, cum alii ^{dd)} id affirmant, alii autem ^{ee)} non nisi certis sub circumstantiis admittant. Mihi haec sedet sententia, quod, cum ^{ff)} non videatur *velle*, in cuius naturam non cadit *nolle*, et is etiam, qui rationis non compos est, tedium, quod capit, significare possit, toties concubitus cum tali persona in crimen violenti coitus incidere statuum, quoties signa externa de vi adhibita testantur et ex ea de repugnantia, quae antecessit, constat.

§. 8.

Num stuprum violentum in puella impubere locum habeat?

Lascivia hominum eo usque interdum progreditur, ut coitus cum impubere, quae virum nondum ferre valet, puella, exercere tentet, quem congressum, si puella renifum praestiterit, ideoque mas vim adhibuerit, ad stuprum *violensum*, si autem omnis abfuerit actio violenta ideo, quia talis persona ob fragilitatem consentire nequeat iudicii, ad stuprum *non voluntarium* ^{gg)} referunt, a quibus tamen alii se segregant, qui talem concubitus, cum in eo geniturae virilis eiaculationem debito modo fieri non posse intelligant, crimini Sodomiae adscri-

dd) DE SODEN, Geist der peinl. Gesetzgeb. §. 151. BEYER in Delineat. iur. criminal. secund. C. C. C. art. 119. posit. 9.

ee) TITMANN, Grundlinien der Strafrechtswissenschaft, §. 169. not. a.

ff) SERECA, de beneficiis Libr. VI. Cap.

20. Huc spectat quoque Lex 3. π. de regulis iuris.

gg) Conf. KOCHII institut. iur. crim. §. 290. DORN, l. c. §. 186. p. 565. MERSTER, l. c. §. 295. PALZOW, l. c. §. 165.

scribunt. De stupro denique puellae dormienti illato nullum est dubium, quin illud iis, quae citra consensum alterius perpetratur, adcenteri debeat. Tota res autem eo redit. Stuprum, sub quo coitus soluti cum soluta meretricio more non viuento secundum ordinem naturae peractus intelligitur, a fornicatione, qua quis cum meretrice rem habet, differt, et prouti vel vtraque pars in concubitum consentit, vel in vna e personis concumbentibus consensus deest, in *voluntarium* et *non voluntarium* abit. Consensus in libera voluntatis nostrae declaratione de re quadam effectui danda vel omittenda consistit, et ad eum non solum, vt quis ratione, eiusque gaudeat vsu, sed etiam ne quis obstaculo physico arceatur, quo minus de re quadam statuere possit, requiritur. Id autem, quod voluntatis nostrae eiusque explicationi impedimento est, vel actione alterius dolosa procuratur, vel ex accidenti accedit, et prius vel fraude inducitur, vel vi paratur, ex quo euenit, vt stuprum non voluntarium, quippe quod vel insidiis structis, vel occasione frauduloso arrepta consilio, vel vi committitur, in *insidiosum*, *fraudulentum* et *violentum* dispelcatur, et pro circumstantiarum grauitate in maiorem imputetur culpam. Caeteroquin, si tales actiones ad normam legum criminalium reuoco, bene perspicio, violentum stuprum a violenta fornicatione, violento adulterio et raptu, quoad notionem, vehementer differre.

§. 9.

De modo, quo concubitus in stupro violento extorquetur.

Et haec quidem de personis, in quibus stuprum violentum committi posse existimo, sufficiant. Iam de *modo, quo talis extorqueri potest concubitus* quaedam addam, qui in *vi* consistit, qua scilicet ab aliis differt stuprorum generibus. Sed quid sub *vi* designetur, et quomodo in stupro violento comparata esse debeat, accuratius est demonstrandum.

§. 10.

De notione vis eiusque speciebus.

Vis, sub qua *conatus agendi de corpore in corpus* significatur, externo se exerit facto, quod propterea suscipitur, ut alter aliquid det, vel sibi surripi patiatur, aut ut aliquid faciat, vel facere permittat, denique ut alterius possessio interpellatur, vel is ea penitus deiiciatur, quare in *ablativam, compulsivam, turbativam et expulsivam*^{hh)}, nec non, cum vel actu inferatur, vel de ea adhibenda alter ita certioratur, ut ex cogitatione mali praesentis taedium capiat, in *veram et repraesentatam* abit. Porro vis dicitur *maior*, cui resisti nequit, *publica*, quae a persona, imperio et potestate praedita, officio suo abutente, aut personae in potestate constitutae, aut armis, *priuvata*, quae sine armis, *iusta*, quae ab eo, qui alterum cogere potest, *iniusta* denique, quae iniuria affertur. Iam, qui alterum malo maiori afficit, vel il-

lud

^{hh)} HELLFELD, in Jurisprud. forens. secund. ordin. n. §. 447.

lud ei repraesentat, eum scilicet in finem, vt aliquid faciat, praestet, aut permittat, illum cogit, et ita omnis actio, ex iustis ~~motu~~ ^{causis} perpetrata, coacta dicitur.

§. II.

Quaenam vis in violento desideratur stupro?

Ad essentiam stupri violenti, quod germanice *die Nothzucht* vocatur, vim requiri, iam ipsa indicat denominatio, et ex eo patet, quod Lex Julia de vi publica eum solum, qui puerum, vel feminam vi stuprarit ⁱⁱ⁾, Constitutio Criminalis Carolina ^{kk)} eos, qui feminam honestam, vxorem, viduam aut virginem *mit Gewalt und wider ihren Willen* compresserit, Sanctio Augusti ^{ll)} denique eum, qui *eine gewaltsame Nothzucht* commiserit, notent ^{mm)}. Vt autem intelligatur, quomodo vis debeat esse comparata, quae omnem in laedentem deriuare possit iniuriam, et omnem a laesa auertere queat culpam, ad eos, quibus quis cogi potest, modos est respiciendum, cum facile cogitatione assequi possimus, quod coactio libertatem sentiendi impediat, electionem suspendat, et agendi ita tollat principium, vt omnis cessare debeat imputatio ⁿⁿ⁾. Acute
itu-

ii) Conf. Io. VoET in Commentar. ad *z. wegen der Nothzucht, die Sie beweisen* libr. 48. tit. 6. §. 2. *sollen, mit Gerichte klagen.*

kk) Art. CXIX.

ll) Lungat. Ius prouincial. Sax. libr. 2. art. 64. vbi legitur: *Weiber, oder Jungfrauen, die Nothzucht vor Gericht klagen, sollen wegen der handhaften That und*

mm) Conf. Воинжен ad Сурзов. Practic. nov. rer. crimin. nat. P. II. Qu. LXXV. Observat. II.

nn) Vid. eius *Grundsätze des deutschen peinl. Rechts*, §. 483. Iung. Kress, ad C. C. C. art. CXIX. §. 3.

itaque coniicit QVISTORPIUS^{oo)} vehementiam et magnitudinem violentiae e diversitate virium, quibus inter se coeunt, e conditione armorum, quibus utuntur, e situ loci, quo aggressus suscipitur, et opportunitate temporis, quo perlicitia alterius tentatur, diiudicari debere. Sane actus, quibus receptacula libidinis causa disturbantur, non sufficiunt, nisi manus iniiciantur ipsi feminae, suppressa reluctetur^{pp)}, a vi non desistatur, et impetus ob corporis repelli nequeat debilitatem. Quare vis compulsiva, et maior adesse debet, talis scilicet, quae sine coitus admissione averti non possit. Multum igitur abest, ut femina, quae sua vincitur prodicione, de vi, quae ei grata est, conqueri valeat^{qq)}. Quod autem minas attinet, quas quis, ut feminam pelliciat, iactat, eae, si de stupro violento quaesio est, feroces, graues et saevae esse debent, ita, ut animum feminae percellant, et eam in praesentissima vocent vitae vel valetudinis pericula atque discrimina^{rr)}. Interea non negandum pro circumstantiarum varietate multa et grauissima dubia quaestionem de stupro violento saepius implicare, quare prudenti sagacis iudicis arbitrio relinquendum, ut omnia ad legum reuocet normam.

§. 12.

oo) vid. eius *Grundsätze des deutschen peinl. Rechts.* §. 488. Iung. KRESS, ad C. C. C. art. CXIX. §. 8.

pp) Conf. KOCH, in *Instit. iur. criminal.* §. 287. et LEYSER ad *π.* Spec. DLXXIV. Med. I. §. 9. 10. 11 et 12.

qq) OVIDIUS, *Lib. I. Amor. Eleg. 5.* §. 15 et 16. ita canit:

Cumque ita pugnaret, tanquam quae vincere nollet,

Victa est non aegre prodicione sua.

rr) Conf. KRESS, *l. c.* §. 7. MEISTER, in *Princip. iur. criminal.* Cap. XXIII. §. 4. DE BOEHMER ad C. C. C. art. 119. §. 3. BEYER in *Delincaat. iur. criminal. secund.* C. C. C. art. 119. no. 111.

D

De veritate delicti in stupro violento accurate definienda.

Merito CICERO ⁴¹⁾ in omnibus iis, qui nomina aliorum de crimine quodam deferunt, exigit, delictum ut indicent, rem ut definiant, hominem ut notent, argumento ut probent, teste ut confirmet; maledictionem enim esse, quae nihil habeat propositi praeter contumeliam, quae si petulantius iactetur, conuicium, si facetius, urbanitas nominetur. Si quis autem rei accuratam suppeditare vult definitionem, omnia eius momenta, omnes notas, atque vniuersam eius exhibere debet conditionem, quare nemini mirum videatur, Iureconsultos, cum de poena grauiori infligenda agitur, maximos impendere labores, quo crimen ipsum, eiusque veritatem ex omnibus circumspicte fiant facti argumentis. Sed non raro euenit, ut in iis, quae rei ingrediuntur naturam, signis, diuersa premant vestigia, quod etiam in stupro violento, quando de poena ordinaria sumenda sermo est, fieri intelligo, quippe cuius consumationem alii in feminis immisione ponunt ⁴²⁾, alii vero, cum animaduersionis ratio non tam in priuata iniuria, quam in securitatis publicae laesione et violenta pudicitiae delibatione consistat, citra eam quoque, dummodo libido ad acutum proximum processerit, asserere non dubitant ⁴³⁾; ego certe,

⁴¹⁾ In Oratione pro Coelio.

⁴²⁾ LEYSER ad 7. Spec. DLXXXIV. Me-
dit. 17. MEISTER, l. c. §. 296. QVI-
STORF, l. c. §. 489. PÜTTMANN, Element.
iur. criminal. §. 593. GROLMANN, c. l.
§. 380.

⁴³⁾ Conf. HEINECCIUS, in Element.
iur. germ. Lib. 2. Tit. 25. §. 246. SODEN,
Geist der peinl. Gesetzgeb. B. I. §. 163.
BOEHNER, ad Carpz. Pract. rer. criminal.
P. II. Qu. 75. Obl. 5. et ad C. C. C. tit.
119. §. 8. KOCH, l. c. §. 286. STRUBEN.

certe, si mecum animo reputo, crimen tunc demum pro perfecto haberi posse, *si nihil eorum, quae ad eius essentiam pertinent, desit*, ideoque agens finem, quem sibi proposuerat, facinore assequatur, in stupro violento autem, licet vis grauiorem induat culpam, coitum ipsum in noxam etiam imputari et qualificatum vindicari stuprum, mihi persuadere non possum, poenam ordinariam, sin seminis deficiat immissio, locum habere posse, nec mihi BOEHMER, KOCH et KLEIN^{vv}), qui membrorum genitalium coniunctionem et penetrationem in vaginam muliebrem requirunt, aduersantur, cum, si eiāculatio seminis iam antea fuerit peracta, mas, invita femina, nunquam eo vsque peruenire possit. His accedit, Medicos generaturae virilis eiectionem ad omnem, ideoque etiam ad illicitum requirere coitum.

§. 13.

De divisione stupri violenti in simplex et qualificatum.

Quae huc vsque de notione stupri violenti disserui, ea quidem ad hanc recte constituendam sufficere existimo, nonnulla tamen partim illustrationis causa, partim autem, ut vniuersa de hoc delicto doctrina melius intelligatur, addere e re mihi esse videtur. Legi autem GROLMANNUM, stuprum ideo, quia is, qui feminam consanguinitatis aut affinitatis vinculo sibi inunctam, vel vxorem vi supprimit, maiori, quam is, qui hac labe in virgine se contaminat, laboret culpa, in simplex

et

in rechl. Bedenken, 24. KLEIN, l. c. vv) locis citat.
§. 408.

et qualificatum dispescere, atque id suprum violentum, quod in feminam, quae ob conditionem personae supratorem admittere nequit, committitur, *qualificatum*, id autem, quod feminis extra omnem cum eo nexum positus inferitur, *simplex* vocare; sed hac diuisione, cum nullam affert vilitatem et Carolus V. in C. C. sub stupro violento etiam adulterium violentum complectitur, facili superfedere possumus negotio.

§. 14.

De differentiis, quae stuprum violentum et raptum intercedunt.

Isidoro^{ww)} quidem raptus nihil aliud est, quam illicitus, qui a corrupendo nomen accepit, coitus, et hunc in sensum forte accipiendus quoque est locus apud QUINTILIANUM^{xx)}, cum ait: rapere voluit (huic enim certe crimini ignoscitis) inde tumultus, inde voces repugnantis, inde fortasse etiam nimia puellae querela, quod audaciam pro iniuria tulit, quod se raptam, quoniam ille rapere voluisset, proclamauit. Sed Iureconfulti sub rapto intelligunt actum, quo persona honesta contra suam, aut eorum, quorum in potestate est, voluntatem, animo libidinem explendi, de loco abducitur^{yy)}. Et diuersis quidem, in XIV. Institutionum suarum libro, de hoc et stupri violenti crimine MARCIANUS egit locis, zz) ex quo, et cum etiam sine pudicitiae laesione, sola abductione violenta,

raptus

ww) Libr. V. Etymol. XXVI.

xx) Declaration. CCLIX.

yy) §. 8. Institut. de public. Indic. Tit. Cod. de rapt. virg. Io. VOETIUS, in Com-

mentar. ad π. Libr. 48. tit. 6. §. 4. LEY-
SER ad π. Specim. DXCIII.

zz) l. 3. et 5. π. ad leg. Iul. de vi publ.

raptus peragi possit, stuprum violentum autem in pudicitiae adtentatione consistat, consensus etiam personae, quae abducitur, si in alterius potestate vel tutela est constituta, delictum non tollat ^{aaa}), cum stuprum violentum sine renifu intelligi nequeat, facile concludi potest, naturam horum criminum multum inter se differre.

§. 15.

Cuinam delictorum classi stuprum violentum adnumerandum sit?

Valde diuersae sunt virorum doctorum sententiae, *cuinam delictorum generi stuprum violentum sit adscribendum*. Alii enim, iique plurimi, stuprum violentum in numerum *delictorum carnis* ponunt ^{bbb}): alii ad *vim publicam* ^{ccc}): alii *vim privatam* ^{ddd}): alii ad delicta *in libertatem* alierius commissa ^{eee}): alii ad delicta *contra ius familiarum* ^{fff}): alii *contra honorem* ^{ggg}) referunt, alii denique hoc delictum tale, quod plures induit formas, esse autumant ^{hhh}). Non opus est,

aaa) C. C. C. art. CXVIII. et PÜTTMANN, in Adversar. libr. II. Cap. XXIX.

bbb) Quorum in numero est: CAROL. GUIL. GÄRTNER, inst. iur. crim. ZACHARIAS RICHTER, inst. iur. crim. ENGEL, KOCH, QUISTORP, MEISTER, DE GLOBIG et HUSTER, PAALZOW, CELLA, ENGERHARD, STRETZER, PÜTTMANN, DORN et KLEIN, in libris saepe laudatis.

ccc) VIDE BOEHMER, elem. iurispr. crim. et GMELIN, Grundf. v. Verbr. u. Strafen.

ddd) Haec est sententia viri celeberr. DE SODEN l. c.

eee) Vid. SERVIN, l. c. CIPH. CAR. STÜBEL, System des allg. peinl. Rechts. Th. II. p. 180. et GROLMANN, l. c.

fff) Ita FILANGIERI, System der Gesetzgebung, Anspach, 1790. Th. IV. p. 548. et 584. sq.

ggg) Conf. GALLUS ALOYS. KLEIN-SCHROD, Entwicklung des peinl. Rechts. Th. III. §. 135. p. 254. No. 8.

hhh) Huic sententiae addictus est TIT-

est, ut has virorum doctorum sententias singulatim examinem; sufficit enim, quae mea sit sententia, dicere, et, quo nitatur fundamentum, indicare. Sequor scilicet sententiam ultimo loco positam, quae ipsa nititur diuisione delictorum in *simpli- cia* et *multiplicia*, quibus scilicet ius variis laedi potest modis ⁱⁱⁱ). Nam, cum stupro violento vel libertatis, vel valetudinis, vel vitae adeo periculum afferatur (§. 5.), ad delicta autem singulis classibus annumeranda opus sit, ut certo constet, quale damnum secum ferant, stuprum violentum his adscribendum esse censeo.

§. 16.

Num propter stuprum violentum iudex ex officio inquirere possit?

Est hoc quidem in iudicis positum officio, ne delicta, quibus securitas reipublicae et iura laeduntur singulorum, impunita praetermittat. Sed omnem tamen nauare debet operam, ne ipse e praepostera inquisitione haud leue ciuibus adportet detrimentum. Inde sequitur, ut fama publica ^{kkk}), denunciatione, vel accusatione prouocatus, ante omnia grauius colligat indicia, et his instructus criminis, eiusque auctoris perquirat cognitionem ^{lll}).

ORNA-

MANN, l. c. §. 169. et in *Eius Versuch üb. die wissenschaftl. Behandl. des peinl. Rechts.* Not. 45. p. 145.

iii) Conf. KLEINSCHROD, l. c. §. 154. et TITTMANN, *Versuch* etc. §. 45 et 51. et in eius *Grundlinien* §. 87. *Anmerkung.*

kkk) Prudenter tamen agat et L. 12. §. 1. Cod. de poen. recordetur.

lll) BOEHMER, ad art. 119. C. C. §.

10. QUISTORP, l. c. §. 492. p. 760. et DORN, l. c. §. 187. p. 569. seq. *Leges Borussiae* ita sanxerunt: „Wen die Beleidigten dergleichen Verbrechen nicht rügen, und wenn dadurch auch kein öffentliches Aergernis gegeben worden; so findet keine richterliche Untersuchung von Amts wegen statt.“ vid. *Preuss. Landrecht, Th. II. Tit. XX. §. 1060.*

ORNATISSIMO HVIVS LIBELLI AVTORI

S. P. D.

IOANNES CHRISTIANVS FRANCKE

IVR. UTRIVSQVE DOCTOR.

Optatum mihi, VIR ORNATISSIME, in sinum delatum est negotium, quod mihi contigit, ut in societatem literarii tecum venirem certaminis, cuius quidem rei hanc habeas rationem, quod in Te non copiam solum animadverterem doctrinarum, sed morum etiam suavitatem, atque cognoscerem Te magnopere ingenuis delectari studiis atque artibus. Libellum, quem proprio elaborasti Marte, paene integrum Tibi reddidi: nam, in eo perlegendo, commentationem medicam experientissimi Ioannis Godofredi Caroli Fürbringeri de stupro violento, et causis, cur hoc sub certis modo conditionibus fieri, graviditas vero nunquam exinde oriri possit, in memoriam revocabam, qui praeunte Metzgero in Medicina forensi §. 453. e principis medicis egregie docuit, suprum violentum ab uno mare cum femina, nisi sit impubes, tenera vel infirma, nunquam committi, nec ex ullo coitu violento grauiditatem sequi posse. Quod, ut teneant iudices, ne falso quem in invidiam inducant crimine, ex animo opto. Tu autem, VIR ORNATISSIME, vestigiis, quae premis, virtutis infla, his enim strenue progrediens ingenii atque omnis praesantiae uberrimos capies fructus. Ita vale meque de meliori commendatum habeas nota. Scribebam die XIII. Calend. Ianuar. MDCCCI.

Wittenberg, Diss; 1799-1801

ULB Halle

004 335 929

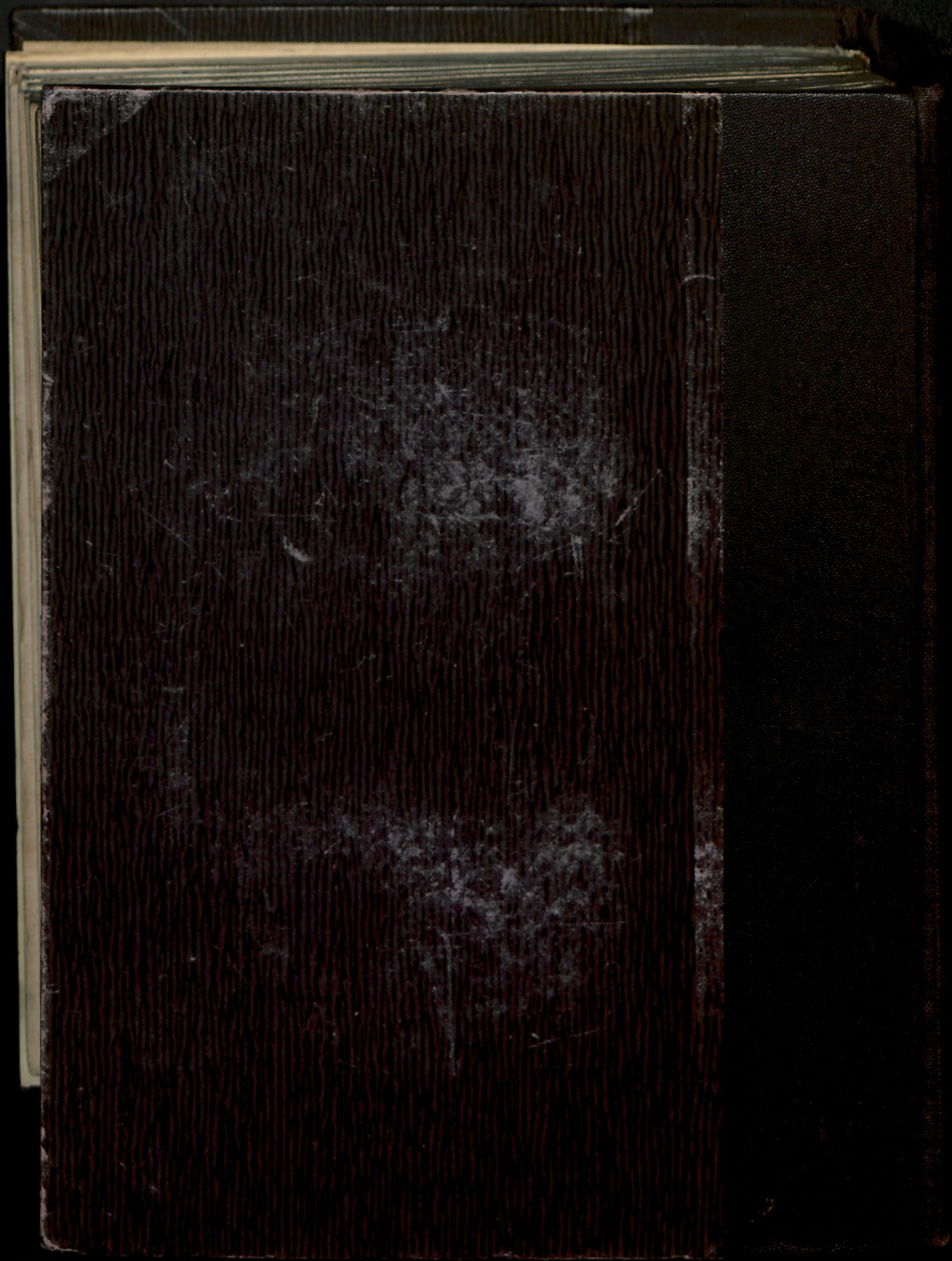
3

f
sb.

DE
NOTIONE STVPRI VIOLENTI
DISPV TATIO.

Q V A M
ILLVSTR. ICTORVM ORDINIS AVCTORITATE
P R O

SVMMS IN VTROQVE IVRE HONORIBVS

RITE CONSEQVENDIS

P R A E S I D E

IOANNE CHRISTIANO FRANKE

IVR. VTR. DOCTORE FACVLT. IVRID. WITTEBERG.
NEC NON IVDICII PROVINCIAL. IN MARCHIONATV LVSATIAE
INFER. ASSESSORE ORDINARIO

DIE XXII. DECEMBRIS CIOIOCCC

DEFENDET

A V C T O R

CAROLVS FRIDERICVS BVRSIAN

ARNSDORFIO - MISNICVS

FISCI ELECT. PER CIRCVLVM MONTANVM PROCVRATOR,
IVR. VTR. CAND. ET ADVOCATVS IN SAX. IMMATIC.

WITTEBERGAE
LITTERIS CHRISTIANI PHIL. MELTZERI
ACADEMIAE TYPOGRAPHI